

ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΒΩΜΟΥΣ"

Α

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΑΠΟ ΤΟ "ΘΡΙΑΜΒΟ"

Ἄργοζυγώνει ὁ Θρίαμβος, βούϊσμα καὶ θάμπος, ἄκου !
στὴν Ἄγορά, στάπόμερα, στὰ τρίστρατα, στὸν Κάμπο,
στῆς Ρώμης κοσμοδέσποινας τὴν ἀρχοντιά, τὴν πλέμπα.
Ἄρματοδρόμος Θρίαμβος ἀτέλειωτος διαβαίνει.
Στᾶγματ' ἀπάνου στοιβαχτά, θησαύρισμα πολέμων,
οἱ θώρακες λαμποκοπᾶν καὶ οἱ περικεφαλαῖες,
μαυρολογᾶν τῶν καραβιῶν οἱ πλῶρες οἱ γοργόνες,
μαρτυρικὰ τοῦ συντριμοῦ ποὺ ρήμαξε τοὺς Χάρους
τῆς Ἄσπρης θάλασσας κουρσάρους. Τοῦ ἐλικοῦ δυνάστη
τοῦ Πόντου τετραπάνωτο στᾶμάξια τὸ λογέρι,
κι ὁ θρόνος καὶ τὸ σκῆπτρο του κι ἀπὸ τὰ δύο πελώρια
πετράδια τὸ τραπέζι του μαστορευτό, περνᾶνε.
Νὰ τὸ κρεββάτι δλόχουσο τοῦ ρήγα τῶν Ἰβήρων,
καὶ τὸ κλινάρι ποὺ ἔγερνεν ὁ βασιλιάς ὁ Πέρσης,
καὶ τὸ καμπανιστὸ φλωρὶ στὶς μούλες φορτωμένο.
Κι ἀγάλματα, καὶ κολοσσοὶ τοῦ μάρμαρου, τοῦ προύντζου,
ἱερὸ βλυσσίδι τριδίπλο, μὲ τὴ Μινέρβαν ὁ Ἄρης,
κι ὁ Μουσηγέτης λυριστὴς μέσ' στοὺς ὠραίους πανώριος,
καὶ πίσω ὁ μικροκάμωτος ἀπὸ μαργαριτάρι,

Μούσες, τῆς χάρις σας ναὸς κι αὐτὸς ἀπάνου στᾶρμα,
 σᾶμπως σὲ γάστρα φυτευτό, τῆς μαστοριᾶς λουλούδι.
 Σωρὸς τὸ ἀτόφιο μάλαμα, τὸ ἀσημι χῦμα. Κοίτα,
 πιὸ λάγνα κι ἀπὸ τῶν ἀντρῶν τῶν γυναικῶν τὰ μάτια
 στὸ γυάλισμα τοῦ θησαυροῦ τοῦ μαυλιστῆ πῶς λάμπουν!
 Ἐπὶ βαρβάρους εἰδῶλα κι ἄπ' τὴν Ἑλλάδα εἰκόνες,
 κι ἄπ' τὴν Εὐρώπην ὁ Κελτὸς κι ἄπ' τὴν Ἀσίαν ὁ Μῆδος
 καὶ Βρετανοὶ καὶ Ἀρμένηδες, Ἑβραῖοι καὶ Ἀραβῖτες,
 ρηγόπουλα τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ Εὐφράτη παλληκάρια.
 Περικυκλώνουν κι ἀκλουθᾶν τριμποῦνοι πεζολάτες,
 λεγγάτοι καβαλλάρηδες, πλανῆτες, ἕναν ἥλιο,
 τὸν Ὑπατο ἥλιο πὸν στερνὸς διαβαίνει ἀπάνου ἄπ' ὄλα.
 Μαργαριταροπλούμιστο φέρνει τον ἄρμα· πάει
 καὶ νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς ντυμένος μὲ τὸ ἴδιο
 τὸ φόρεμα πὸν σκέπαζε τᾶνάστημα τοῦ θείου
 Μακεδονίτη, τοῦ ἄφταστου σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση
 ὄνειρου τῶν πολέμαρχων καὶ τῶν Καισάρων ὄλων.
 Ἄργοζυγώνει ὁ Θρίαμβος, βούϊσμα καὶ θάμπος πάντα
 στὰ στενορρῦμα, στὰ λουτρά, στὰ κάστρα, στὰ παλάτια.

— Μιὰ τέτοια πανηγυρική, μιὰ τέτοια ἐπίσημη ὥρα
 στάπλοσκιό τὸ σπιτάκι σου, μὲ τὸ κρασί τὸ ἀκράτο
 πὸν ἡ Φαντασία τοῦ δισλετοῦ κερνᾶ καὶ τᾶκρ βοῦ της,
 μὲ τῆς Μελέτης μητρικὰ τὰ χέρια ἀπιθωμένα
 στὴ θέρμη τοῦ μετώπου σου καὶ δρόσισμα καὶ σκέπος,
 ἀπὸ τὰ μαγιοβότανα τοῦ Ἀκραγαντίνου γόη
 κι ἄπ' ὄλο τᾶνθολόγημα στὸν ἀθηναῖο τὸν κῆπο
 τοῦ ἡσυχαστῆ τοῦ ἠδονοκράτη πὸν τὸν προσκυνοῦσες
 κι ἀπὸ καρδιὰ καὶ στοχασιὰ πλούσιος καὶ σταλωμένος,
 ἀποδιωγμένε τῆς χαρᾶς, παρᾶξενε κι ἀλλότριε,
 μηδὲ τῆς χώρας δουλευτή·, μηδὲ ἄρπαγας τῆς φήμης
 πὸν εἶναι τιμὴ τοῦ στρατηγοῦ, τοῦ βουλευτῆ λαχτάρα
 καὶ δαφνοστεφανώνει τους, κι ἄξιους κι ἀνάξιους, πέρα
 στοὺς κάμπους τοὺς ἰταλικοὺς καὶ στοὺς ρωμαίους τοὺς φόρους,
 μιὰ τέτοια πανηγυρική, μιὰ τέτοια ἐπίσημη ὥρα,
 τραγουδιστὴ καὶ στοχαστῆ, Τίτε Λουκρήτιε Κάρε,
 θρίαμβον ἄλλο ἐτοίμαζες, μέσα στοὺς θρίαμβους θᾶμα.

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΑΠΟ "ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΣΤΟ ΒΡΑΧΟ"

.....
 Τὸ ποίημα τῆς ἐντέλειας, ἄ ! τὰ ἐρείπια πῶς τὸ κλαῖνε !

—Κ' ἐσὺ δὲν εἶσαι λείψανο κάποιου μεγάλου πόνου ;
 Κι ὁ πόνος σου δὲν εἶναι ὠραῖος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου ;
 Ἄ ! κ' ἡ ὁμορφιά σου, καὶ μαζί κι ἀχώριστα, δὲν εἶναι
 τᾶγαλμα πὸν παράτησε τὸ βᾶθρο του καὶ θέλει
 νὰ δοκιμάσῃ τὴ χαρὰ κάποιου φτεροῦ ; Δὲν εἶναι
 τὸ κουρασμένο τῶναιρο πὸν θέλει νὰ διπλώσῃ
 τὰ φτερά, κάπου νὰ σταθῇ καὶ κάπου νὰκουμπήσῃ ;
 Προσμένω, ξεμυστηρευτῆς. Πές μου τὸ μυστικό σου
 γιὰ νὰ τὸ πλάσω ἐγὼ ποιητῆς καὶ νὰ τὸ τραγουδήσω
 καὶ νὰ εἶναι σὰν τοὺς τραγικούς χορούς καὶ σὰν τᾶρχαῖα
 παράπονα τὰ θλιβερά τὰ αἱματοστολασμένα
 πὸν ἀνήσυχα τὰ κόβανε τῆς αὔρας τὰ παιγνίδια
 μὲ τὰ πλατάνια τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ τὸν ἰλαρωμένο
 σπαράζαν ἦχο τᾶηδονιοῦ στοῦ Κολωνοῦ τᾶπόσκια,
 καὶ λέγαν :—Τὰ δεινὰ πολλά, μὰ τίποτε δὲν εἶναι
 δεινότερο ἀπ' τὸν ἄνθρωπο, καὶ μιὰ εἶν' ἡ εὐτυχία :
 Νὰ μὴ γεννηθῆς, ἄνθρωπε, νὰ μὴν ἰδῆς τὸν ἥλιο ! —

Καὶ δὲ θὰ παραξενευτοῦν ἀκούοντας τὴ φωνή μου
 τᾶγια τοῦ Βράχου λείψανα· τὴν ξέρουν τὴ φωνή μου.
 Μὲ νέαν ἀγάπη κοσμική, μὲ νέα πνοὴ ἑλληνίδα
 φυσώντας, τὸν ἀνάστησα τὸ στίχο τὸν ἀρχαῖο,
 καὶ κάποιαν ὥρα μαγική τοῦ Β α σ ι λ ι ᾶ ἢ Φ λ ο γ ἔ ρ α
 λάλησε ἀπὸ τὸ στόμα μου κι ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου
 γιὰ νὰ σᾶς πῆ, θεῖα μάρμαρα τοῦ Βράχου, τὸ τραγοῦδι
 πὸν τὸ προσμένετε καιροὺς καὶ τῶχτε ἀπὸ τότε
 τοῦ ὠραίου σας ὕπνου χαίδεμα, στὸ πείσμα τῶν ἀνθρώπων.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ